

MUŽ BEZE STRACHU JE ZPĚT A ZÁVODÍ S ČASEM, ABY NAŠEL ŽENU,
KTERÁ ZNÁ TAJEMSTVÍ, JEŽ BY MOHLO NAVŽDY ZMĚNIT SVĚT.

BEZ MILDOSTI

M. W. CRAVEN

THRILLER

**BEZ
MILOSTI**

Copyright © M. W. Craven, 2024

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Kučerová, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7043-4 (pdf)

M. W. CRAVEN

**BEZ
MILOSTI**

přeložila Kristýna Kučerová

VENDETA

Pro Jakea Burnse a Steva Harrise

— — —

Když Stephen Williamson nabyl vědomí a dovtípil se, kde se ocitl, měl jediné přání. Aby se z mrákot vůbec neprobral. Aby zůstal v bezvědomí. Nebo aby se přemístil někam úplně jinam, to by bylo ze všeho nejlepší. Jakmile totiž otevřel oči, zjistil, že je připoutaný k dílenskému ponku v opuštěné automobilce v Detroitu. Továrnu identifikoval podle betonové podlahy se skvrnami od oleje, která byla plná otvorů pro ukotvení dávno odvezených těžkých strojů. O její opuštěnosti svědčil zápach moči a graffiti nasprejovaná na nosných pilířích. A to, že se jedná o detroitskou automobilku, si domyslel při pohledu na cihlové stěny. Nejprve uviděl znak Oldsmobile na černém podkladu, který vzdáleně připomínal všeobecně známý symbol míru. Většina vozidel téhle značky se sice vyráběla v Lansingu, ale hned vedle bylo na stěně logo amerického odborového svazu zaměstnanců automobilového průmyslu. Modrobílý kruh. Pod ním nápis POBOČKA 35. Pobočka 35 sídlila v Detroitu.

Celý tento myšlenkový proces mu zabral asi čtyři sekundy. Takhle Stephenův mozek fungoval. Analyticky. Dalších třicet sekund přemítal o tom, *proč* je přivázaný k ponku v opuštěné detroitské automobilce. Uvážil několik scénářů a přiklonil se k vysvětlení, které dávalo smysl od začátku do konce: při jeho únosu došlo k záměně identity. Spletli si ho s jiným Stephenem Williamsonem. Jméno je to vcelku běžné a on není ničím výjimečný. Nemá pásku přes oko ani křivá záda. Vypadá obyčejně. Nikdo tedy neprohlásí: „Určitě nemáme toho správného Stephena Williamsona. Tenhle má hrb a tetování na krku.“

Prohlédl si lidi, kteří si pro něj přijeli do jeho domu v Hopewellu v New Jersey. Bylo jich šest. Čtyři muži a dvě ženy. Měli na sobě černé džíny a těžké kanady. Všichni byli ostríhaní nakrátko. Nyní se spolu tiše bavili a jemu nevěnovali nejmenší pozornost. Postarší vysokoškolský profesor přikurtovaný k ponku v opuštěné automobilce v Detroitu je vůbec nevzrušoval. Jako by podobné věci vídali každý den. To nebyla příliš uklidňující myšlenka.

Z Hopewellu do Detroitu je to autem skoro tisíc kilometrů. Devět hodin jízdy. Ale Stephen si na cestu nepamatoval. Nic ho nebolelo, jen si připadal malátný. Určitě mu dali nějaké léky. Ve filmu to sice vypadá jednoduše, ale ve skutečnosti člověk potřebuje mít o dávkování jisté znalosti. Takže má co do činění s profesionály. A přesto unesli nesprávnou osobu. Tudiž to nejsou profesionálové. Obě tvrzení si navzájem odporovala.

„Spletli jste se,“ prohlásil. „Jmenuji se Stephen Williamson. *Stephen s ph*, nikoli *Steven*.“

„Dobré ráno, Stephene s *ph*,“ opáčil jeden z mužů a vykročil k němu. Byl docela vysoký, asi metr pětasmadesát. Blond vlasy, modré oči. Výrazné lícní kosti, aerodynamicky tvarovaná hlava připomínající ptáka. Nejspíš Slovan. Jeho angličtina byla bezvadná, ale trochu úsečná. Určitě to nebyl jeho mateřský jazyk a osvojil si ho teprve v dospělosti. „Jsem rád, že jste se probral. Jmenuju se Jakob Tas.“

Stephen nereagoval. To jméno mu nic neříkalo.

„Náš klient si přeje, abychom velice konkrétním osobám položili několik otázek,“ pokračoval Tas. „Bohužel k nim patříte i vy. Já vám nyní ty otázky položím a budu doufat, že mi na ně odpovíte. Jestli ne, tak... no, řekněme, že by pro vás byla lepší ta první varianta.“ Ustoupil. Jedna z žen se oddělila od skupiny. „Ale než začneme, moje kolegyně, slečna Cora Pearlová, provede základní lékařskou prohlídku, abychom se ujistili, že se vám cestou nic nestalo.“

Pearlová byla asi třicetiletá šlachovitá žena. Na rozdíl od Tase určitě pocházela ze západního pobřeží Spojených států. Světlé vlasy

vybělené sluncem a solí. Opálená pokožka. Sprška pih na kořeni nosu. Nebyla nalíčená, neměla šperky. Dotýkala se Stephena dlouhými štíhlými prsty. Nebyla hrubá, ale ani jemná. Povytáhla mu horní víčka a posvítla mu baterkou do očí.

„Je dehydrovaný;“ prohlásila.

„Potřebuje kapačku?“

„Stačí, když se napije vody.“

Pearlová sáhla do tašky a vyndala láhev. Odšroubovala víčko a nadzvedla Stephenovi hlavu, aby se napil. Teprve teď si uvědomil, jakou má žízeň. Vypil celou láhev na jeden zátah.

„Spletli jste se,“ zopakoval. „Já jsem profesor historie na Princetonské univerzitě, ne... ten, za koho mě máte.“

„A jaká je vaše specializace, Stephene s *ph*?“

„Specializace...?“

„Jestli jste profesor historie na Princetonu, pak se musíte specializovat na nějaké období. Rádi bychom věděli, na jaké.“

„Osmanská říše. To byla...“

„Jedna z největších říší v dějinách,“ skočil mu do řeči Tas. „Existovala šest set let a ovládala většinu jihovýchodní Evropy, severní Afriky a západní Asie. V době svého největšího rozkvětu se rozkládala na území dvaceti milionů čtverečních kilometrů. Nespletli jsme se, Stephene s *ph*. My chyby neděláme.“

Kromě analytického myšlení, které dokázalo na základě dvou nápisů na stěně továrny vydedukovat, kde se nachází, byl Stephen obdařen i talentem využít dostupná fakta pro odhad možných důsledků. Měl výjimečný dar extrapolace, jak kdysi prohlásil jistý profesor, když dočetl Stephenovu dizertační práci. Stephena vždy mrzelo, že tímto darem neoplývali i rádci Sulejmana I. Nádherného. Osmanská říše by nemusela padnout.

Budoucnost, kterou nyní sám sobě předpovídal, se mu však ani v nejmenším nezamlouvala. Tas a jeho kolegové nemají masky, je jim tedy jedno, že by je mohl později identifikovat. Vědí, kdo je, nejedná se o omyl. To bylo jasné, ale stejně to nedávalo smysl. Nikdy

se nepohyboval ve stejných kruzích jako Jakob Tas nebo lidé, kteří si muže jeho typu najímají.

„Jste inteligentní člověk, Stephen s *ph*,“ prohlásil Tas. „Myslím, že už vám došlo, v jak překerní situaci jste se ocitl.“

Stephen mlčel.

„V překerní, ale nikoli beznadějně,“ pokračoval Tas. „Pokud vaše odpovědi obstojí při podrobnějším prozkoumání, vyjdete odsud živ a zdrav. V pravý čas. Jestliže neobstojí, odejdete odsud po kouscích. Rozumíte mi?“

„Rozumím,“ odpověděl Stephen.

„Výborně. Takže...“

„Poslyšte, váš klient se musel splést. Vy určitě víte, co děláte, hoši, o tom nepochybují. Řídili jste se jeho pokyny. Ale musíte pochopit, že pracujete s nesprávnými daty. Já nejsem ten, s kým chcete mluvit.“

„Ale vy přece nevíte, o čem s vámi chci mluvit, Ste...“ Muž se rozkašlal. Byl to vlhký, chraplavý kašel, který vycházel hluboko z plic. Ostatní rozpačitě odvrátili zrak. „Alergie,“ ucedil, když záchvat pominul.

„My spolu nemáme o čem mluvit,“ navázal Stephen a zavrtěl hlavou. „Tohle vůbec nedává smysl. Já jsem akademik. Nejsem...“

„Před deseti lety jste se zúčastnil jedné schůzky. Na této adrese,“ řekl Tas, rozložil kus papíru a ukázal ho Stephenovi. „Chci vědět, co všechno se tam probíralo.“

Kdyby Stephen stál, asi by upadl. Svět se s ním zatočil. Tas se nedopustil omylu. Ani jeho klient. Kdo to prozradil? On sám se o té schůzce nikomu nezmínil, ani své ženě.

Nemělo smysl zapírat. Tas a jeho klient o schůzce vědí, což samo o sobě dokazuje, že se stalo to, co se nikdy stát nemělo. Veškerá bezpečnostní opatření selhala. Stephen byl v šoku, přesto se v duchu neubráníl úsměvu. Leží tu připoutaný k ponku v opuštěné automobilce, což znamená, že aspoň *některá* z bezpečnostních opatření zafungovala. Tihle lidé nevědí všechno.

Byla to uklidňující myšlenka.

Zemře. Je to nevyhnutelné. Tas ho nemůže nechat naživu, to by bylo příliš velké riziko. Ale svět bude Stephena postrádat. Má rodinu. Přátele a kolegy. Zaměstnavatele. Když zmizí, lidé se začnou ptát proč. Tasovi to muselo být jasné, a stejně ho unesl. Bez ohledu na riziko. Donutili ho.

Stephen věděl, že mu zbývají už jen minuty života. Čekal ho poslední úkol: vyprovokovat reakci, která ho usmrtí a Tase neposune ani o kousíček dál.

„Když víte o té schůzce, jistě také víte, že raději zemřu, než bych o ní mluvil,“ prohlásil.

Tas přisvědčil, jako kdyby podobnou odpověď očekával. Vzápětí se objevil sedmý člen skupiny. Byl hodně velký a tvář měl zjizvenou jako Frankensteinovo monstrum. Na sobě měl igelitovou zástěru s dlouhými rukávy, gumové rukavice a na obličeji ochranný štít, jaký nosili lékaři v prvních dnech covidové pandemie. V ruce držel motorovou pilu, zcela přirozeně, jako kdyby s ní pracoval každý den.

Stephenovi vyschlo v ústech. Dech se mu zrychlil.

„To je Konstantin,“ oznámil mu Tas. „Moje organizace sice nemá personální oddělení, ale o svoje zaměstnance se starám dobře. Záleží mi na nich. Když byl Konstantin ještě dítě, ztratil bratra. Zemřel na AIDS. Od té doby má Konstantin strach, že se nakazí infikovanou krví. Svou práci ale miluje a má pro ni veliké nadání. Proto mu poskytujeme ochranné pomůcky, které má teď na sobě. Dávají mu pocit bezpečí.“ Tas se na okamžik odmlčel. „Vývolávají ve vás Konstantinovy ochranné pomůcky také pocit bezpečí, Stephene s *ph*?“

Stephen zavrtěl hlavou a vůbec si neuvědomil, že to udělal.

„Povězte mi o té schůzce,“ vyzval ho Tas.

„Nikdy.“

„Nikdy je strašně dlouhá doba, Stephene s *ph*.“

Stephen polkl. Nebyl obzvlášť statečný člověk, ale zároveň se nepokládal za zbabělce. „Dělejte, co umíte...“

Tas si povzdechl. „Pane Konstantine, byl byste nyní tak laskav?“

Konstantin přistoupil, zcela bez emocí. Zapnul motorovou pilu. Rozěřvala se jako vzteklý lev. Opuštěnou továrnou se nesly výpa-ry. Konstantin přitiskl roztočený řetěz pily ke Stephenovu holému kotníku...

2

O dva roky později. Hyde Park, Londýn

— — —
Speaker's Corner v Hyde Parku je nejstarším a nejslavnějším řeč-nišťem oslavujícím svobodu slova. Na bednách od mýdla tu o pal-čivých problémech své doby debatovali Karl Marx, George Orwell i Winston Churchill. Stejně tak Lenin, Vanessa Redgravová a Ha-rolld Pinter. Všichni to byli pozoruhodní lidé.

Pomatený, uprskaný kazatel, který právě teď řečnil ze stupín-ku, pozoruhodný nebyl. Jmenoval se Derek Bancroft a neochvějně věřil, že mezinárodní letiště v Denveru je tajným sídlem iluminátů a Nového světového řádu. Tvrdil, že obrazy, sochy a rytiny na leti-šti obsahují tajné zprávy určené pouze zasvěceným. Dušoval se, že k nim patří. Nedokázal sice jasně vysvětlit, proč by ilumináti a čle-nové Nového světového řádu odhalili svá tajemství zaměstnanci drůbežárny z Brixtonu, ale pokud si někdo v neděli ráno přišel do Speaker's Corner poslechnout rozumné a podložené argumenty, čekal marně. Nadšeného Dereka nicméně povzbuzoval stále po-četnější dav lidí, kteří se ještě nez bavili kocoviny ze sobotní noci. Nadšení ke Speaker's Corner neodmyslitelně patřilo.

Derek byl ovšem pouze předskokan. Osobou, na niž všichni čekali, byl přední zastánce teorie, že Země je placatá. Ironií osudu bude přesvědčovat publikum, aby nevěřilo vlastním očím, ze stej-ného místa, odkud kdysi promlouval i autor románu *1984*. Řečníci obhajující placatou Zemi ale pokaždé přilákají hodně posluchačů, kteří pokřikují, provokují, hádají se a házejí vajíčka. Přesně tak to má v demokracii vypadat.

Mezi Derekovými posluchači stála i dobře oblečená žena, která se jmenovala Margaret Wexmorová. Bylo jí asi pětasedesát, ale vypadala starší. Hubená jako tyčka, bledá jako rybí břicho. Kovově šedé vlasy. Margaret sledovala Dereka s lehkým pobavením. Zjevně ji těšilo, že je venku, nejspíš trávila většinu času doma.

Margaret sledovala Dereka a ji zase dva rumunští kapsáři. Rumunské gangy představují pro Londýn veliký problém. Začalo to při olympijských hrách v roce 2012. Organizované zločinecké skupiny sem přivezly kapsáře, prostitutky a žebráky, aby využily obrovského přílivu návštěvníků. Tihle zlodějícíci od té doby působí ve Speaker's Corner takřka celoročně.

Rumuni, kteří Margaret pozorovali, se jmenovali Darius a Alexandru. Kradli celý život, ale roztomilé dareby z Dickensových románů nepřipomínali ani v nejmenším. Darius a Alexandru byli zlí, agresivní a vyzbrojení francouzskými kapesními noži Douk-douk. Obvykle je šéfové posílali na Oxford Street mezi nepozorné, uspěchané lidi, kteří si tam vyšli na nákupy. Stojící dav je znervózňoval. K jejich klidu nepřispěly ani nelogické instrukce, které dostali. Obvykle věděli, nač se zaměřit. Na lidi s novými iPhone. Na muže s hodinkami Breitling a ženy s kabelkami Prada. Na luxusní kousky.

Tentokrát dostali fotografii.

Cílem byl člověk, nikoli věc.

Darius se znovu zadíval na displej svého telefonu. Žena dnes vypadala starší a churavější, ale podoba tam byla. Stála přesně na místě, kde měla podle instrukcí stát. Sama. Darius vymazal fotku, tak zněl rozkaz, a pohlédl na hodinky. Už byl skoro čas.

Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, že ho nikdo nepozoruje. U Speaker's Corner se občas pohybovali policajti v civilu. Nikoho podezřelého si nevšiml, jen jedné bezdomovkyně. Zamračil se. Neměl rád, když na něj někdo čuměl. Upřel na ni svůj pohled. Žena zrak neodvrátila. Ramena měla povislá jako povadlá narciska, přešlapovala z nohy na nohu, ale nehnula se z místa. Na sobě

měla tolik oblečení, že vypadala jako koule. Člověk by nepoznal, zda je obézní, nebo má postavu baletky. Špinavý kabát s kapucí, plný skvrn od vajec a zvratků. Spodní polovinu obličej je jí zakrývala rouška. Modrá, umouněná. Zjevně pocházela z prvních, nikoli posledních měsíců celosvětové pandemie. Žena držela v každé ruce tašku. Dariuse nezajímalo, co v nich má. Bezdomovci sbírají nejrůznější krámy a pak je opatrují jako nejcennější poklad.

Nespouštěla z něj oči. Anebo možná sledovala toho blázna, co vykládal o letišti. Pod kapucí a rouškou se nedalo určit, kam se vlastně dívá. Darius ji pustil z hlavy. Potřeboval se soustředit na Margaret Wexmorovou, ne na špinavou bezdračku. I kdyby viděla, co se za chvíli stane, na policii nepůjde. To tihle ubožáci nedělají.

Nebylo se čeho bát.

Obrátil se zpátky k Margaret Wexmorové.

Bezdomovkyně se pod rouškou usmála. Nebyl to šťastný úsměv, spíš odevzdaný. Jako kdyby věděla, že musí udělat dost nepříjemnou věc, a definitivně se rozhodla.

Jakmile se Darius a Alexandru dali do pohybu, pohnula se i ona...

3

— — —

Chladnokrevná vražda dvou rumunských státních příslušníků se na několik dní stala hlavní zprávou ve všech britských novinách. Skutečnost, že se jí dopustila žena bez domova, vyvolala vášnivé debaty o dostupném bydlení a duševním zdraví a fakt, že ve městě, kde se útočí většinou nožem, použila střelnou zbraň, způsobil pokles oblíbenosti starosty o deset procentních bodů. Jakmile vyšlo najevo, že bezdomovkyně zároveň unesla univerzitní profesorku na penzi a následně beze stopy zmizela, předvolali komisařku londýnské policie na ministerstvo vnitra. Kávu jí nenabídli.

Vyšetřováním vraždy ve Speaker's Corner pověřili vrchní policejní komisařku Danielle Brownovou. Jejím prvním úkolem bylo vyslat tým za osazenstvem suterénních prostor, kde se shromažďovaly záznamy z kamer rozmístěných po městě. Londýn patří k nejsledovanějším městům na planetě, a přesto její tým nic neobjevil. Ani miliarda snímků dokumentujících londýnský život neposkytla žádnou použitelnou stopu. Při těch několika málo příležitostech, kdy se bezdomovkyně objevila v záběru, měla na hlavě kapuci a přes obličej roušku. Danielle proklínala pandemii, díky níž se mohli za denního světla zločinci proměnovat v maskách jako obávaný lupič z osmnáctého století Dick Turpin.

Vykašlala se na záznamy z kamer a vrátila se ke staré dobré policejní práci, jež obnáší především získávání informací od práskačů a bušení na dveře potenciálních svědků.

V suterénu s obrazovkami, pod úrovní ulice, kanalizace i drahých restaurací, byl ale jeden člověk, který to nevzdal. Jmenoval se Graham Hancox a ze své otočné židle měl přístup k záznamům ze stacionárních i mobilních kamer umístěných u westminsterské radnice. Graham patřil k lidem, kteří pokládají sledovací systém v hodnotě milionů liber za svůj majetek, a fakt, že se ženě bez domova podařilo uniknout jeho ostrážímu zraku, bral jako osobní urážku. Ve volném čase brouzдал po londýnských ulicích a hledal soukromé kamery, na které policie zapoměla. U domovních zvonků, na palubních deskách v autech, v obchodech. Pokaždé, když nějakou našel, nechal si nahrávky poslat na pracovní e-mail.

Zatím nic neobjevil.

Ale to se mělo brzy změnit.

Na pozastaveném záznamu z kamery, který se přehrával na obrazovce před Grahamem, byla bezdomovkyně a Margaret Wexmorová. Bezdomovkyně držela Margaret za paži a táhla ji po jedné z mála příměstských uliček, v nichž město nemá instalovanou kameru.

„Kdes k tomu přišel?“

Graham začal vysvětlovat, že majitel řeckého bistra má vlastní bezpečnostní kameru namířenou na pokladnu u vchodu, a jelikož zrovna připravoval gyros, otevřel dveře, aby trochu vyvětral.

Danielle byla zklamaná. Ze záznamu zjistili jen to, že se žena bez domova ocitla v jiné části Londýna. Mohli sice lépe zmapovat trasu jejího pohybu v onen osudný den, ale to jim nepomohlo osvětlit, kdo to je a kam odvěkla Margaret Wexmorovou.

Graham si všiml, jak se Danielle tváří.

„Koukni na tohle,“ řekl a pustil nahrávku. Bezdomovkyně zůstala v záběru kamery. Vyndala z kapsy klíčky a odemkla Volkswagen Golf. Otevřela dveře u spolujezdce a pomohla Margaret dovnitř. Pak obešla vůz a otevřela dveře u řidiče.

Než nastoupila, svlékla si kabát a sundala roušku.

Tři týdny po vraždě rumunských kapsářů, kteří koupili kulku zezadu do hlavy, vrchní komisařka Danielle Brownová konečně spatřila tvář ženy, která stiskla spoušť. Graham udělal z videa screenshot a Danielle ho vložila do policejního systému pro rozpoznávání obličejů.

Za hodinu byl případ uzavřen.

Během té hodiny se ovšem stalo několik věcí.

Systém pro rozpoznávání obličejů oznámil negativní výsledek. Bezdomovkyně v něm nebyla. Vzápětí došlo k aktivaci tichého poplachu a odeslání důvěrného e-mailu na adresu kulturní atašé americké ambasády ve čtvrti Nine Elms, největšího velvyslanectví Spojených států amerických v západní Evropě. Kulturní atašé, bývalá pracovnice CIA Bernice Kopitzová, e-mail otevřela, dvakrát si ho přečetla a do puntíku splnila instrukce. Vytočila telefonní číslo ve Virginii, a když hovor kdosi přijal, řekla: „Acacia Avenue.“ Bernice nevěděla, co to znamená, a bylo jí jasné, že se to nikdy nedozví. Vymazala e-mail a odstranila ho z koše. Pak se vrátila ke své práci a na všechno zapomněla.

Ve Virginii ovšem na nic nezapomněli. Sousloví se postupně předávalo příslušným úrovním velení, až doputovalo k osobě, která měla odpovídající stupeň bezpečnostní prověrky. Tato osoba otevřela pomocí jedenáctimístného hesla trezor ve své kanceláři. Trezor byl dosud otevřený jen jednou, krátce po své instalaci. Muž, který nyní zadával heslo, neměl nejmenší tušení, co se skrývá uvnitř. Věděl jen to, že pokud k němu doputuje šifra *Acacia Avenue*, má sejf otevřít a řídit se instrukcemi, které v něm najde.

V trezoru byla zalepená obálka. Muž ji roztrhl a vyndal z ní list papíru. Byl to seznam jmen. Seznam jmen a jedna věta, která ho nabádala, aby se spojil s osobou uvedenou na prvním řádku seznamu a oznámil jí, že byl spuštěn protokol *Acacia Avenue*. Pokud nebude možné tohoto člověka kontaktovat, má se obrátit na druhého v pořadí.

Na seznamu byla čtyři jména. První tři mu nebyla cizí. Všechny ty lidi znal osobně. Proto věděl, že jsou mrtví. Velká trojka: rakovina, mrtvice a infarkt. Každému z nich byl na pohřbu.

Čtvrté jméno mu ovšem nic neříkalo.

Zadal ho do počítače. Vyhledávání mu nabídlo jediný výsledek.

Zamračil se. Nedávalo to smysl. První tři jména patřila významným lidem ve význačných funkcích. Čtvrtá osoba byla naprostá nula.

Muž stiskl na stole tlačítko intercomu a povolal do kanceláře svého pobočníka.

Pobočník, kapitán letectva, se okamžitě dostavil.

„Pane?“

„Potřebuju, abyste mi někoho našel.“

„A koho, pane?“

Muž vyslovil jméno.

Pobočník se neubránil údivu. „Kdo je sakra Ben Koenig?“

PRVNÍ ČÁST

*Quis custodiet
ipsos custodes?*

Kdo ohlídá hlídače?

4

Halloween. New York

— — —
„Kdo sakra jste?“ zeptal se Ben Koenig ženy, která usedla vedle něho.

Měla postavu maratonské běžkyně a vypadala ještě zbědovaněji. Neumělý make-up, silný nános řasenky, pořádná dávka pudru. Kdyby si nasadila zelenou paruku, mohla by se přidat k Batmanovým zloduchům. Jestli někdy dělávala roztleskávačku, určitě patřila k těm škodolibým holkám, co se chechtají, když si rozehráváč rozbije koleno.

„Tvoje nejhorší noční můra,“ ucedila.

„Dieotoložka?“ opáčil Koenig.

„Vtipný.“ Otočila se a upřela pohled na kluka s notebookem u protějšího stolu. Zírala na něj tak dlouho, až si jí všiml, a neodvrátila zrak, ani když zvedl hlavu. Mladík měl na těle složité tetování, na bradě vousy, na hlavě čepici a na sobě manšestráky s laclem. Hipster, jakého dneska potkáte všude. Určitě spí v houpací síti. Na notebooku hrál nějakou hru, asi na hrdiny, ale pod upřeným pohledem cizí ženy to nakonec vzdal. Sebral plátěnou tašku a beze slova odešel.

Volné místo okamžitě zaujal muž. Obloustlý, při chůzi se koblélal jako kačer. Koenig si měřil jako okoralou koblihu.

Koenig se rozhlédl po internetové kavárně. Něco tu nehrálo. Předtím si to neuvědomil, ale teď mu došlo, že minimálně půl hodiny sem nikdo nevešel. Před pár hodinami tu bylo plno. Musel čekat, až se uvolní počítačový terminál. Nyní kavárna zela prázdnotou.

U počítače vedle dveří seděl další chlap. Obr s hustým obočím, placatým nosem a asymetrickýma ušima. Během života už nepochybně schytl hodně ran. Nic nepředstíral, ani si nezapnul počítač. Kdyby se tato scéna odehrávala ve filmu, po odchodu hipstera by tenhle týpek otočil ceduli na dveřích na stranu nápisem ZAVŘENO. Počkal by s tím na okamžik, kdy se na něj Koenig podívá. Venku musí být ještě někdo další, kdo brání zákazníkům ve vstupu do kavárny. Takže jsou čtyři. Ti tři uvnitř byli oblečení do džínů. Nic zvláštního. Když vedle sebe postavíte tři Američany, můžete si být skoro jistí, že na sobě budou mít džiny. Normálka. Koenig je měl taky.

Žena se potočila, aby viděl na její pravou ruku, kterou si tiskla k boku. Držela v ní revolver s krátkou hlavní, známý jako Colt Detective Special. Profesionálka. Než by ji stihl odzbrojit, schytl by pár kulek do jater. Zhodnotila Koeniga pohledem a řekla: „Myslela jsem, že budeš vyšší.“

„To slýchám často.“

„Dej mi mobil.“

„Žádný nemám.“

„Všichni mají mobil.“

„Já ne.“

„Vstaň,“ přikázala.

Koenig poslechl. Stát bylo lepší než sedět. Skýtalo to víc možností.

Došoural se k nim Kačer a zkušeně Koeniga prošacoval. Vytáhl mu z kapsy peněženku a hodil ji na stůl. Dopadla na klávesnici.

„Nekecal,“ prohlásil muž, „telefon nemá.“

„Prohledej mu batoh. Uvidíme, co ještě nemá.“

Kačer se chopil batohu.

„Asi jede kempovat. Má tady kudlu. Telefon ani bouchačka tu nejsou.“

„Vyřídíme to venku,“ prohlásila žena. „Vezmi batoh, my se postaráme o něj.“

Koenig se posadil a zkrřížil paže na hrudi. Ani ne kvůli taktické výhodě, spíš byl zvědavý, co udělají.

„Vstaň,“ zavelela.

„Ne.“

Povzddechla si, jako by odpor očekávala. „Buď vstaneš a půjdeš se mnou ven, anebo tě střelím do kyčle a odneseme tě jako balík. Vyber si.“

Koenig se podíval, co dělají zbývající dva muži. Sledovali ho. Chlapík s huňatým obočím měl ruku pod bundou. Koenig rozpoznal rukojeť pistole. Asi SIG. Možná browning. Nikdo se nevzrušoval. Nikdo nepanikařil. Holka, jediná obsluha kavárny, si ani nevšimla, že jí tady před očima unášejí zákazníka. Měla na sobě dámský kostým Hulka. Koenigovi připadalo divné, že se dospělí na Halloween převlékají do kostýmů. V Bostonu, kde vyrůstal, se to nedělalo. Možná je to specialita New Yorku.

Pohlédl na ženu. Nepochyboval, že to s kulkou do kyčle myslela vážně. Jestli to opravdu udělá, bude pak muset zabít i holku v kostýmu.

„Víš, proč jsem tady?“ zeptal se jí Koenig.

„Díval ses na film. Nějakej starej upírskej biják.“

„Takže už mě máte nějakou dobu v merku. Zajímavé. Ale tak jsem to nemyslel. Víš, proč jsem v téhle kavárně zrovna *dneska*?“

„To je mi úplně jedno.“

„Ale nemělo by,“ odvětil Koenig.

„Proč jako?“

„Očividně víš, kdo jsem.“

„Očividně,“ přitakala.

„Ale asi nevíš, že jsem ve skutečnosti přivázaný na neviditelném vodítku. Není moc krátké, v podstatě si můžu dělat, co chci, ale stejně jsem na vodítku.“

Žena mlčela. Zamračila se a pohlédla na Huňáče. Takže to není paní šéfová. Dobré vědět. Huňáč pokrčil rameny.

„Chápu, je to pro tebe nová informace,“ pokračoval Koenig. „Trochu ti pomůžu. Máš pravdu, díval jsem se na film. *Kapitán Kronos: lovec upírů*. Viděla jsi ho? Je to asi nejslavnější film Horsta Jansona, ve kterém mluví anglicky.“

„Na ten tvůj dementní film ti všichni serou, kreténe.“

„Ale to je chyba. Je tam jedna vynikající scéna v taverně. Kronos vytasí meč a podřízne nepřátelům krky. Nikdo se nestihne ani pohnout. To si vyzkoušíme později.“

„Ten, kdo tě zabije, prokáže službu celému světu.“

„Víš,“ navázal Koenig se zdvořilým úsměvem, „já netrávím příliš času na jednom místě, protože po mně jde spousta lidí, ale občas udělám výjimku a kouknu se na film. Jsem tak trochu filmový fanda. Biják bohužel patří k radostem, které musím oželeť, protože na mě Rusové vypsali pětimilionovou odměnu.“

„K věci,“ vyštěkla žena. „Utíká nám čas.“

„Jestli mě sledujete tak dlouho, jak tvrdíš, asi vám neuniklo, že film už skončil. A přestože se nikde moc dlouho nezdržuju, neodešel jsem hned po tom, co Kronos zachránil vesnici a zmizel v západu slunce. Zvědavější lovci lidí by si určitě položili otázku proč.“

„A co by je asi tak mělo zajímat?“ ozval se Huňáč.

„Teď vás budu mít stereo?“ podivil se Koenig. „Já myslel, že všechna víceslabičná slova má na starosti tady Joker.“

„Jmenuju se Cunninghamová, kreténe!“ vyjela na něj žena.

Koenig se usmál. Miloval lidi, kteří se přestávají ovládat. V tu chvíli totiž neuvažují jasně. Odchýlí se od plánu. Dnes to není poprvé, co na něj má někdo spadeno kvůli odměně, a nebude to ani naposledy.

„Vy se mi taky představíte, hoši?“ zeptal se Huňáče a Kačera.

„Zavři hubu,“ vyštěkl Huňáč.

Koenig ho neposlechl.

„To neviditelné vodítko znamená, že poslední den každého měsíce musím do pěti odpoledne odeslat e-mail. Dneska je Halloween

a Halloween připadá na poslední říjen.“ Odmlčel se. „Jestli je to na vás moc rychlé, tak mě zarazte.“ Nikdo nic neříkal. „A proto se nedívám na film v kině s popcornem a spitem, ale v internetové kavárně.“

„No a co?“ řekla Cunninghamová.

Koenig se posunul, aby viděla na obrazovku. „Ten e-mail jsem ještě neposlal. Pořád ho mám v konceptech. Jestli se neodešle, dost lidí se naštve. Pak si o mě začnou dělat starosti. Vyrazí mě hledat. A potom se naštvou na vás.“

„No a?“ zopakovala žena.

„Nejsou to zrovna lidé, které bys chtěla naštvat.“

„Budou hádat,“ opáčila. „Máme tě pustit? A nechat si utýct prachy, o jakých se nám ani nesnilo? To myslíš vážně?“

„Ne. Ale měli byste mi dovolit poslat ten e-mail.“

„Myslíš, že jsem úplně blbá? Žádný maily psát nebudeš.“

„Nemyslím si, že jsi blbá. Víím to,“ opáčil Koenig. „Už jsem to přece říkal, ten e-mail je napsaný. Napsal jsem ho, než jste přišli. Za celou dobu, co tu sedíte, jsem do něj nedopsal jediné slovo. O vás v něm nebude ani zmínka. Tedy pokud mě nepokládáš za telepata. Myslíš, že jsem telepat, Cunninghamová?“

Než stihla odpovědět, Koenig natáhl ruku a stiskl klávesu *enter*.

Zabořila mu revolver mezi žebra a zakroutila hlavní. „Co to kurva děláš?“

„Podívej se sama. Předpokládám, že umíš číst.“

Pootočila obrazovku a otevřela si e-mail, který odeslal. Při čtení pohybovala rty jako dítě v první třídě, které čte nahlas, aby učitel mohl zkontrolovat správnou výslovnost. Někdo se toho zvyku do smrti nezbaví. Takový člověk dovede číst jen tak rychle, jak mluví, což je asi sto padesát slov za minutu. Do této kategorie pomalých čtenářů patřila i Cunninghamová.

A stejně pomalu jí to i myslelo.

„Proč bys riskoval kulku do břicha, jen abys poslal tuhle slátaninu?“ nechápala.

„Co se tam píše?“ chtěl vědět Huňáč.

„Samý kecý. Pro nějakou Jenny. *Všechno v pohodě. Chystám se odjet z New Yorku. Neřeknu ti kam.*“

„Velmi dobře,“ pochválil ji Koenig.

„Proč jsi kvůli tomuhle riskoval kulku?“ zeptala se znovu Cunninghamová.

„Musel jsem to poslat, aby si o mě lidé nedělali zbytečné starosti,“ odpověděl Koenig.

„Fajn, teď si je nikdo dělat nebude. Podle mého jsi to posílat neměl. Já na tvém místě bych si spíš přála, aby si ty starosti někdo dělal.“

„Chcete mě zabít? A přihlásit se o tu pětimilionovou odměnu?“

„My ne,“ ucedila. „My to dělat nemusíme. Objednal si nás jeden týpek. Dostaneme padesát procent. Pěkný prachy. A navíc bude na světě o jednoho sráče méně.“

„Fakt? Tebe zabijou taky?“

„Moc ti to kecá. Zajímalo by mě, jestli budeš takhle vtipnej, až tě ten týpek začne stahovat z kůže.“

„To v podmínkách pro získání odměny není.“

„Není,“ připustila. „Ale jeho to baví. A za dva a půl melounu mu to rozmlouvat nebudeme.“

„To byla chyba, že jsem ten e-mail poslal,“ připustil Koenig.

„Asi jo,“ souhlasila. „A teď vstávej. Jestli spustíš povyk, koupíš to do kyčle a kámoš sejme tamhletoho Hulka.“

„Je to holka,“ opravil ji Koenig.

„No a? Prostě umře. Ty budeš mít kyčel na sračky a my dostaneme, pro co jsme přišli.“

„Musím zaplatit. Jestli nezaplatím, tak ta holka zavolá policii. To asi nechcete.“

„O účet se postaráme.“

„Máš kreditku?“ zajímal se Koenig. „Tady hotovost neberou. Zavedli to během covidu. Když se pokusíte platit v hotovosti, určitě si vás zapamatuje. To asi nechcete.“

Cunninghamová se zachmuřila.

„A určitě taky nechcete, aby se vaší kartou platilo na místě, kde mě naposledy někdo viděl.“

Neodpověděla.

„Hele,“ povzdychl si Koenig, „já zaplatím, co ty na to? Příště to bude na tebe. Domluveno?“

„Co to s tebou kurva je?“ vyhrkla Cunninghamová.

„Nerozumím.“

„Jasně že rozumíš. Celej tenhle tyjátr. Pán se ničeho nebojí, zaplatí účet, pošle e-mail. Jsi cvok, nebo co?“

„Mám prostě dobrou náladu.“

„Panebože. Tak to zaplať. Ale jestli něco zkusíš, tak...“

„Jo, já vím, schytám to do kyčle a slečna Hulková do hlavy. Hele, měla jsi dneska ráno kafe? Připadáš mi nervózní.“

Koenig sebral ze stolku peněženku. Vyndal z ní kreditku. Nedala se dohledat, protože byla vydaná mezinárodní obchodní společností, v níž Koenig uchovával veškerá svá aktiva. Měl tak nepozorovaný přístup k financím. Ani nejvyšší soud nezjistí, z kterého bankomatu vybíral. Zavřel na obrazovce okno s filmem. *Kapitán Kronos: lovec upírů* trvá hodinu a půl. Se svými potenciálními únosci se Koenig bavil asi deset minut. Dluží tedy osm dolarů. Vložil kartu do čtečky a vyrovnal účet.

Vstal. Rychle. Cunninghamová sebou cukla. Oba muži sáhli po zbraních. Koenig se usmál.

„Ven,“ sykla Cunninghamová. „Pomalů. Ruce tak, abych na ně viděla.“

Koenig ji poslechl na slovo. Ukázal jim ruce. Nic v nich neměl. A to bylo zvláštní. Měl by přece držet tu kreditku.

— — —
„Hele, to fakt není nic osobního,“ prohlásil Huňáč, když vlekli Koeniga na parkoviště ke krémovému Fordu Taurus. Tam na ně čekal další chlapík, vytáhlý čahoun, a jakmile je spatřil, odemkl kufr. Víko se otevíralo pomalu, jako by chápalo vážnost situace. Kačer hodil dovnitř Koenigův batoh.

„No páni, já myslel, že je to jenom taková městská legenda. A teď koukám, že jste skuteční, chlapi,“ řekl Koenig. „Něco jsem zaslechl, když jsem byl v jednotce speciálních operací, ale tohle je fakt překvápko. A ne moc hezký, jako když najdeš niklák, spíš jako když objevíš krev v moči.“

„Panebože, on ten kretén nezavře nikdy hubu?“ ulevil si Kačer.

„Ty mluvíš?“ podivil se Koenig. „Já myslel, že jenom kvákáš.“

Kačer se zamračil. Rozšířilo se mu chřípí. Vycenil zuby.

„V klidu, Kene,“ mírnil ho Huňáč.

„Aha, takže Ken a Cunninghamová,“ utrousil Koenig. „Auto musí patřit Čahounovi, protože sedačka u volantu je posunutá hodně dozadu. To znamená, že tomu velíš ty. A všichni dohromady patříte k East Coast Sweeney.“

Rozhostilo se rozpačité ticho. „A to má bejt jako co?“

„Spolek zkorumpovaných policajtů. Údajně operuje ve velkých městech východního pobřeží. Boston, Philly, Baltimore. A samozřejmě New York. Zasáhnou, když je potřeba. Zaručí bezpečný průchod zločincům i cenným balíčkům. Jmenují se podle jednotky, která v Londýně vyšetřovala loupeže. V sedmdesátých letech

se provalily jejich vazby na podsvětí a spousta lidí od nich šla sedět za korupci.“

„To jako fakt?“

„Ano,“ přitakal Koenig. „Jak říkám, doteď jsem si myslel že East Coast Sweeney jsou jenom legenda. Víte vůbec, podle koho se jmenujete? V cockney se té jednotce začalo říkat Sweeney Todd. Natočili o nich dokonce film a televizní seriál. Podsvětí si to zkrátilo na Sweeny.“ Odmlčel se a pak dodal: „Ale vy asi nevíte, co je cockney, že ne?“

„Nacpěte toho kretěna do kufru, ať si můžeme konečně dojet pro prachy,“ prohlásila Cunninghamová.

„Ještě ne,“ ozval se Huňáč. „Všichni se pěkně uklidníme. Ty taky, Koenigu.“ Pohybem hlavy ukázal na parkoviště. Kráčela po něm žena se dvěma dětmi. Vypadala uštvane. Nejspíš se zrovna vrátila z práce a musela se syny do halloweenského průvodu, i když by si mnohem radši dala někde skleničku rulandského. Kluci byli převlečení za Batmana a Robina. Koenig usoudil, že to jsou dvojčata. Podle čeho si rozdělili masky? Vždycky mají všechno stejné, aby se nehádali, a teď musel jeden ustoupit a vzít si kostým Robina, ačkoli vůbec nechtěl. Batman se právě ptal matky, proč mu vždycky tečou nudle z obou nosních dírek naráz. Žena očividně neměla chuť se o tom bavit. Popoháněla kluky, a když mýjela hlouček lidí u auta, ani se tím směrem nepodívala.

„Do kufru, Koenigu,“ zavelela Cunninghamová, když bylo parkoviště prázdné.

„Nejdřív se ho zeptáme, jak ví, kdo jsme,“ prohlásil Huňáč.

„To není důležité...“

„Je to důležitý. Jestli jsme prozrazený, tak chci vědět proč.“

„Máš kliku,“ řekl Koenig, „dneska mám docela sdílnou náladu. Jste policajti. Tím jsem si jistý. Do New Yorku jsem přijel před pár hodinami. Nikdo mě nesledoval. E-maily čtu jednou za měsíc a po každé v jiném státě. Přesto jste mě našli. Jediné možné vysvětlení je technologie pro rozpoznávání obličejů. New York je jak vystřižený

z Orwella, máte tu přes patnáct tisíc kamer. Taký umíte zacházet se zbraní, víte přesně, jak člověka prošacovat, a všichni máte předpisový sestřih. To znamená, že sloužíte u newyorské policie. Předpokládám, že jste použili mou fotku, která se dostala do oběhu po té loňské patálii. Možná jste ani nečekali, že na mě natrefíte.“

„Jenomže přesně to se stalo, kámo,“ prohlásil Huňáč, „dostali jsme tě. A brzy budeme o dva a půl mega bohatší.“

„Přilepšení na penzi,“ podotkl Kačer.

„Hele, chlapi, myslíte, že byste přeprali Batmana?“ zeptal se Koenig. Kývl na ženu a pokračoval: „O Cunninghamové samozřejmě nemluvím. Ta si to určitě myslí. Nejspíš by použila srdcové eso se skrytým ostrím anebo kytku v klopě, ze které stříká kyselina. Joker si vždycky potrpěl na ujeté rekvizity.“

„O čem to kurva meleš?“ nechal se slyšet Čahoun.

„Ono by taky záleželo na tom, se kterým Batmanem byste se prali. Adam West by se dal nejspíš sundat starým dobrým kopancem do koulí. Nosí přece spodky přes ty šedé legíny, takže člověk ví, kam mířit. George Clooney se moc usmíval, vypadal hloupě. Možná se mnou nebudete souhlasit, ale podle mě by se nejhůř bojovalo s Benem Affleckem. Má v sobě něco, co ti ostatní nemají.“

„Tak už dost!“ zavrčela Cunninghamová.

„Tady ne,“ okřikl ji Huňáč.

Cunninghamová si ale nedala říct. Popadla Koeniga za paži. Huňáč se po ní natáhl. To byl bonus. Až doteď byli dobře rozestavení, udržovali si odstup, aby na ně Koenig nedosáhl. Shora by to mohlo vypadat jako Vennův diagram, v němž se ovšem kružnice neprotínají. Když ale Cunninghamová chytila Koeniga a Huňáč zase Cunninghamovou, jejich kružnice se protnuly s tou Koenigovou. Vznikly tři pětiny olympijského loga. Koenig původně doufal, že sundá jednoho, teď se mu nabízeli dva. Dva jsou lepší než jeden. Polovina z celkového počtu. Bojovat se čtyřmi lidmi naráz není možné, i když vás filmy přesvědčují o opaku. Ve skutečnosti se do vás totiž nepustí jeden po druhém, nestřídají se v úderech

a kopancích. Ne, se čtyřmi se bojovat nedá. Nejde to. Jednoduché počty: dvě nohy plus dvě ruce proti šestnácti končetinám. V nejlepším případě by odrazil čtvrtinu ran. East Coast Sweeney váží čtyřikrát víc než on. Mají čtyřikrát víc očí. Kdyby se s nimi začal rvát, prohrál by. S přesilou si člověk poradí jen tehdy, když přepne do bojového režimu a co nejdřív zredukuje počet protivníků.

A přesně to Koenig udělal.

Prsty si stáhl do dlaně kreditku, kterou měl zastrčenou v rukávu. Otočil ji nahoru stranou, kterou vypiloval, aby byla tenčí než papír. Bez varování předpažil a přejel kartou Cunninghamové po čele. Rychle a tvrdě, jako když škrtáte sirkou. Rozseknutá kůže se rozšklebila a zůstala viset jako vytahaný zadek na jégrovkách. Krev stékající do očí ženu oslepila. Než stihla vykřiknout, Koenig se ohnal po Huňáčovi. Stejná trajektorie. Huňáč byl ale o několik centimetrů vyšší než Cunninghamová a místo do čela to schytil přímo do levého oka. Sklivec, rosolovitá hmota, která v oku udržuje tlak, se vyvalil ven jako vaječný bílek. Koenig vzápětí udeřil pěstí do měkkého místa na Huňáčově spánku. Pod klouby prstů ucítil lebku. Huňáč zasténal a svalil se na zem jako pytel mokrého písku. Jestli se někdy zvedne, bude potřebovat logopeda. Koenig popadl Cunninghamovou. Jednou paží ji sevřel pod krkem, druhou kolem pasu. Cítil na rukou její krev. Čahoun i Kačer tasili zbraně, ale ani jeden nemohl vystřelit. Trefili by Cunninghamovou. Navíc se jim v této části města určitě střílet nechtělo.

Cunninghamová se chtěla prát. Koenig zesílil stisk pod krkem. Zpanikařila, kopla před sebe a trefila Kačera do kolene. Koleno nese velkou váhu a u Kačera to platilo dvojnásob. Kloub povolil. Muž zavrával a klopýtl o bezvládného Huňáče. Než se stihl vyškrábat na nohy, Koenig ho kopl botou do hlavy. Křuplo to. Zlomečný krční obratel. Kačer vytřeštil oči, jednou sebou cukl a pak buď umřel, anebo upadl do kómatu. Koenigovi to bylo celkem jedno.

Pevně držel Cunninghamovou a otočil se čelem k poslednímu muži s pistolí. K Čahounovi. „Říkal jsem, že si později zahrajeme

na kapitána Kronose,“ zašeptal jí do ucha. „Meč sice nemám, ale nabroušená kreditka bohatě stačí.“

„Je po tobě,“ zavrčel Čahoun a zvedl zbraň.

„Nezdá se mi,“ opáčil Koenig, „je mi fajn. Což se ovšem nedá říct o tvých kámoších. Být tebou, zavolám sanitku.“

Čahoun místo odpovědi sáhl do kapsy. Vyndal odznak a spolu s pistolí ho zvedl do vzduchu. Koenig se otočil, aby zjistil proč. Mířilo na něj osm mužů v uniformách newyorského policejního sboru.

Pustil Cunninghamovou, padl na kolena a dal ruce nad hlavu.

Tohle se bude těžko vysvětlovat.

6

— — —

Steaky z vysokého roštěnce byly velké jako bible a dvakrát tak krvavé. Krásně mramorované, stařené a připravené kuchařem, který to s masem umí. Oba muži si je objednali nepropečené. Nepůsobili dojmem, že se znají, u jednoho stolu se ocitli spíš řízením osudu. V této restauraci měli o sobotních večerech vyhrazená místa pro osamělé hosty. Přišel-li člověk sám, mohl se najíst přímo u grilu, anebo vůbec. Vrchní posadil zájemce k dlouhému stolu jako hráče black jacku v kasinu. Kuchař u grilu rozdával. To, že právě tito dva muži seděli vedle sebe, vypadalo jako náhoda. Neplánované setkání.

První měl šedé vlasy ostříhané nakrátko a ostře řezanou bradu. Silné paže, mozolnaté dlaně. Na první pohled vypadal jako člověk, který se živí rukama. Jelikož se tento výjev odehrával v oregonském okrese Coos, mohl pracovat jako zemědělec nebo dřevorubec. Jmenoval se Hank Reynolds, a pokud byste ho skutečně pokládali za zemědělce nebo dřevorubce, spletli byste se. Hank nepracoval na čerstvém vzduchu.

Druhý muž byl jeho pravý opak. Malý, upravený, bledý a poněkud nervózní. Nepochybně kancelářská krysa. Účetní nebo auditor. Když na základní škole plánujete, co budete jednou dělat, tahle práce vás určitě nenapadne. Nervózní muž se jmenoval Stillwell Hobbs, a pokud byste si mysleli, že tráví pracovní den v kanceláři, rovněž byste se spletli.

Šeredně.

Steaky se podávaly s bílým chřestem a kopečkem štouchaných brambor s máslem a smetanou. Všechny steaky tu servírovali

s chřestem a štouchanými brambory, doobjednat se dalo jen volské oko. Objednávali si ho skoro všichni, protože restaurace si za něj neúčtovala žádný příplatek a každý si s chutí dá něco zadarmo. Dal si ho i Reynolds. Požádal sice, aby mu vejce osmažili z obou stran, ale nakonec stejně dostal totéž co ostatní. Na nějaké obacení neměl kuchař čas. Hobbs volské oko odmítl. Ani se na něj nepodíval. Reynoldse napadlo, že spolustolovník má nejspíš na vejce alergii. Stává se to. Musí to být příšerné.

„Nemáte rád vajíčka?“ zeptal se.

„Ne, ani moc ne,“ odpověděl Hobbs.

Reynolds zakrojil do žloutku a nechal ho vytéct na steak. Hobbs odvrátil zrak.

„Alergie?“

„Něco na ten způsob,“ přisvědčil Hobbs a upřeně hleděl do dále.

„To je zlý,“ řekl Reynolds. „Vejce jsou skoro ve všem.“

„To jsou.“

„Jmenuju se Hank Reynolds.“

„Stillwell Hobbs.“

„Těší mě.“

Podali si ruce.

„S těmi vajíčky je to vážně smůla, Stillwelle,“ politoval ho Reynolds. „Chtěl jsem se zeptat, jestli byste si se mnou nedal whiskey sour. Prý tady mají nejlepší na celém severozápadě.“

„To je pravda, Hanku,“ přisvědčil Hobbs. „Bílky mi nevadí, jenom žloutky.“

„Tak jdeme na to,“ zaradoval se Reynolds a zvedl ruku, aby upoutal pozornost mladé servírky. „Dvakrát whiskey sour, slečno. Pro mě a pro mého přítele.“

„Jistě,“ odpověděla dívka. Na paži měla několik malých tetování, jako by hrála paintball v tílku bez rukávů, a na obličejí velké mateřské znaménko. Tvarem připomínalo Itálii. „A nechcete přinést vinný lístek?“

„Pro mě jen whiskey sour,“ řekl Reynolds.

„Pro mě taky,“ přidal se Hobbs.

„Podáte mi, prosím, sklenice na víno, pane?“ požádala Reynolds. „Abych se přes vás nemusela natahovat.“

Reynolds jí vyhověl a servírka odkráčela k baru.

„Co vás přivádí do cooského okresu, Hanku?“ zeptal se Hobbs. „Tedy kromě těch skvělých steaků.“

„Práce,“ odvětil Reynolds.

„Podle vizáže bych vás tipoval na zemědělství. Anebo že byste byl rybář?“

Reynolds zavrtěl hlavou. „Kdepak, nudná práce ve státní správě. Dohlížím na to, aby každý dělal, co je třeba. Občas se ale dostanu i ven z kanceláře. A co vy, Stillwelle?“

Hobbs chvíli mlčel a pak řekl: „Já řeším problémy.“

„Jaké problémy?“ zajímal se Reynolds, když si na vidličku napichoval chřest.

„Různé. Co se zrovna naskytne.“

„To zní zajímavě.“

„Ano, někdy je to fajn.“

Za pět minut jim přinesli pití a muži zapředli nenucený rozhovor. Jako by se znali odjakživa.

Servírka se jmenovala Harper Nashová a naprosto přesně věděla, koho obsluhuje. Stillwell Hobbs byl její otec a Hank Reynolds byl problém, na jehož vyřešení si je klient najal. Jako servírka v této restauraci nastoupila před čtrnácti dny. Měla skvělé reference. Samozřejmě falešné, ale to bylo jedno. Než někoho v restauraci napadne jejich pravost ověřovat, Harper už bude dávno v trapu.

Reynoldsovu skleničku, kterou velice pečlivě držela jen za nožičku, vložila do papírového sáčku. Vedoucímu směny oznámila, že si udělá přestávku, prošla kuchyní a opustila restauraci. Za dvě minuty už kráčela přes lobby v hotelu Gobbles Knob, kde se Reynolds ubytoval. Nikdo si jí nevšímal. Byla totiž také jedním z hostů. Pokud snad někoho udivovalo, že si může s platem

servírky dovolit bydlet v hotelu, nezeptal se. Harper vždy a všude působila dojmem, že tam prostě patří.

„Čau, Harper,“ zavolal na ni recepční. „Zajdeš potom k Sally?“

Měl na mysli místní bar. Stálí hosti mu říkali doupě, ačkoli se nacházel v dobré čtvrti a do jiných podniků, které si tento přídomek vysloužily, měl hodně daleko. Harper tam chodila po práci skoro stejně pravidelně jako poslíčci, pokojské a recepční.

„Možná později,“ odpověděla. „Dneska jsem utahaná. Jen si pro něco skočím do pokoje.“

Přesně to také udělala. Došla si do pokoje pro věci. Bydlela ve stejném poschodí jako Reynolds. Vzala si fotoaparát, přenosnou laserovou tiskárnu, acetátovou fólii, tubu lepidla na dřevo a notebook.

Včera v doupěti opila pokojskou, a zatímco ta nebožačka zvracela na záchodě, zkopírovala si její přístupovou kartu, s níž si nyní odemkla Reynoldsův pokoj. Kamera na chodbě ještě běžela, ale v devět večer se vypne a zůstane vypnutá až do rána. Harper rozsvítila a prohlédla si sklenici na víno. Měla na výběr ze tří otisků. Zvolila palec. Pořídila asi deset snímků, vybrala ten nejlepší a přes bluetooth si obrázek poslala do notebooku. Spustila program na úpravu fotografií a vytvořila negativ. Ten odeslala do laserové tiskárny a vytiskla na acetátovou fólii. Získala tak negativ ve 3D. Otevřela tubu s lepidlem a nanasla tenkou vrstvu na fólii. S tou pak odešla do koupelny, položila ji na žebříček topení a počkala, až uschne. Podívala se na hodinky. Teď už táta nejspíš přesvědčil Reynoldse, aby si dal dezert. Za patnáct minut sloupila tenoučkou kopii otisku palce. Nebylo to příliš sofistikované, ale na odemčení Reynoldsova notebooku to stačilo. Vládní dokumenty byly zaheslované, ale ty Harper nezajímaly. Otevřela ve Wordu prázdný dokument a začala psát. Zabralo jí to dvě minuty. Text po sobě zkontrolovala, byl bez chyb.

Koukla na hodinky. Nejvyšší čas odejít.

Zbýval jediný úkol. Ten nejdůležitější. Došla k míse s ovocem, sebrala z ní banán a strčila ho do tašky. Ne, nemohla ho tam nechat.

V žádném případě.

Do patra, kde se nacházela restaurace, se vrátila přesně za půl hodiny. Hank Reynolds byl zrovna na odchodu.

Hank Reynolds vstoupil do hotelového pokoje. Protřel si oči a zakroužil rameny. Asi by se měl projít, rozchodit tu obrovskou porci masa a alkoholu. To je zvláštní, že má Stillwell alergii na žloutky, ale bílky mu nevadí. O ničem podobném dosud neslyšel. Zamyslel se a uvědomil si, že Hobbs vlastně netvrdil, že je alergický. *Něco na ten způsob*. Co tím sakra myslel? V Reynoldsovi zesílil pocit, že na Stillwellu Hobbsovi bylo cosi podivného. Povídat si s ním bylo jako sledovat film, který nemá synchronizovaný zvuk. Není to zásadní problém, ale člověku to prostě vadí. Reynolds neměl kdovíjak velké ego, ale když někomu řeknete, že jste ve státní správě, je normální se zeptat, co přesně děláte. Stillwellovi to však bylo očividně jedno.

Reynolds usedl k psacímu stolu. Stillwell Hobbs. Neobvyklé jméno. Třeba bude v databázi. Otevřel notebook a přiložil palec k čidlu. Udiveně zůstal civět na obrazovku. Místo fotky manželky, dvouleté dcery a labradora Montyho, kterou pořídil na výletě do Montany, měl před sebou otevřený dokument. Reynolds program Word skoro nepoužíval. Komunikoval prostřednictvím e-mailu, služebního intranetu nebo Teams. Sáhl si do kapsy pro brýle na čtení.

První řádek přečetl nahlas. „Žil jsem ve lži...“

Překvapeně zamrkal. „Co to...“

V tu chvíli se mu kolem krku omotal pásek od huňatého bílého županu, který předtím visel na dveřích koupelny. Stillwell Hobbs byl zkušený vrah, necukl páskem dozadu. Jistě, bylo by to snazší, ale tady bylo zapotřebí nasimulovat sebevraždu a rozdíl mezi oběšením a zardoušením pozná i patolog, který včera od-promoval. Kdyby zatáhl jen dozadu, na krku by zůstala vodorovná rýha. Hobbs trhl opaskem směrem vzhůru. Dával si pozor, aby rýha začínala těsně pod čelistí a vedla nahoru k uším. Reynolds

sebou sice cukal, ale nakonec spadl ze židle. Hobbs s tím počítal a ruku, v níž svíral opasek, udržel nahoře. Bude to vypadat, že se Reynolds oběsil na klice.

Přesně v takové poloze ho o dvanáct hodin později našla pokojská.

Oběšeného na klice od koupelny.

— — —
„Jestli to půjde k soudu, jste v háji,“ prohlásil detektiv Mallinson.
„Žádná porota v New Yorku vás neosvobodí.“

„Kolega má pravdu,“ dodal detektiv Wagstaff. „Je úplně jedno, s jakým fajnovým trikem se vytasí váš advokát, protože obžaloba to vyhraje. Porotci jdou obžalobě vždycky na ruku, když jde o smrt policajta. Dodává jim to pocit bezpečí. Takže můžete celkem jistě počítat s doživotím bez možnosti podmínečného propuštění. Nebo se přiznejte a možná se dostanete ven dřív, než vám bude osmdesát.“

Mallinson a Wagstaff vyslýchali Koeniga už hodinu. Mallinson měl na sobě oblek od Brook Brothers a flekatou kravatu. Nebyl to nejhorší polda, s jakým se Koenig setkal, ale ani nejlepší. Wagstaff si pěstoval bradku jako van Dyke, pečlivě upravenou a nabarvenou. Zdálo se, že je o něco chytřejší než jeho parták. Koenig měl dojem, že Wagstaff a Mallinson nechovají k Huňáčově partě velké sympatie, i když možná ani sami nevědí proč. Zkorumpovaní policajti cosi vyzářují a kolegové ze sboru to vycítí. Jako pes, o kterém už dopředu víte, že vás kousne. Pořád to ale jsou policajti a ti drží vždycky při sobě.

Výslechová místnost byla malá, čtvercová. Fádni, ale funkční. Stůl přišroubovaný k podlaze, dvě lehké židle na straně vyslýchajících, svařená lavice na straně vyslýchaného. Okem přišroubovaným k lavici se dala provléknout pouta. Pevná pouta s tyčkou, která mu nasadili při zatýkání, nahradil pár s řetízem. Koenig se díky tomu mohl napít z kelímku s kalnou vodou,

kteou před něho postavili. Kamera u stropu vypadala jako lesklá bradavice.

Zaregistroval tři mikrofony, ale předpokládal, že jich tu bude víc. Podle rozhodnutí soudu smí newyorská policie umisťovat do výslechových místností skryté mikrofony.

„Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Na to se už ptáte potřetí, sakra,“ odsekl Mallinson. „Je tolik, kolik vám řeknu, že je. Přesně tolik, krucinál.“

Koenig přikývl. „Souhlasím, čas je umělý konstrukt. Pouhá iluze vzpomínek. Kdyby si lidský mozek neukládal vzpomínky, čas, jak ho známe, by neexistoval. Žili bychom jen v řadě po sobě jdoucích přítomných okamžiků.“ Napil se vody. „Víte, že existují hodiny, které se zpozdí za patnáct miliard let o jedinou sekundu?“

Wagstaff si povzdechl. „Vy mi nevěříte, pane Koenigu, ale my se vám snažíme prokázat laskavost. Víme, že parta kolem Cunninghamovy jsou zmrdi. Ví to každý v tomhle okrsku. Nepochybují, že dělali něco, co dělat neměli. Tihle čtyři by si nikdy nedali spicha v internetový kavárně, když mají zrovna volno. To by se tam musely za prachy topit kočky.“

Odmlčel se a několikrát se teatrálně nadechl, měl to skvěle nacvičené.

Pak si vzal slovo Mallinson. „Možná vás okradli. Nebo vám něco provedli. Ale můžeme se shodnout aspoň na tom, že vaše reakce byla značně přehnaná?“

„Prosím vás, kolik je hodin?“ zeptal se Koenig.

Wagstaff rozhodil rukama. „Do prdele. Když vám řeknu, kolik je, kápnete konečně božskou, co se stalo na tom zasraném parkovišti?“

„Ne,“ opáčil Koenig, „ale řeknu vám, co se stane teď.“

— — —
„Fajn,“ kapituloval Wagstaff a podíval se na hodinky. „Pět minut po sedmý. Spokojenej?“

Koenig v duchu počítal a usoudil, že by mohl také na oplátku něco prozradit. „Slyšel jste o East Coast Sweeney?“

Wagstaff si odfrkl. „Jasně že jsem slyšel o East Coast Sweeney. Stejně jako jsem slyšel o zoubkový víle a velikonočním zajíčkovi. Jenže těmhle kravinám věří akorát tak děti v mateřské škole.“

„Já jim taky nevěřil, když jsem byl u jednotky speciálních operací.“

Mallinson překvapeně zamrkal. „Vy jste byl u SPECOP?“

„Jo, byl.“

„Vy jste nikdy nemohl být u maršálů,“ vyštěkl Mallinson. „Nemůžete se ovládat. Vy jste jenom obyčejný vandrák a vrah policajtů.“

„Klidně si to proveďte,“ opáčil Koenig. „Já vám jen vysvětluju, že když jsem sloužil u elitních maršálů ve SPECOP, taky jsem nevěřil, že East Coast Sweeney existují. Existence spolku zkorumpovaných policajtů, kterým to bude tak dlouho procházet, mi připadala asi stejně šílená, jako když magor najde robotického holuba a začne rozhlašovat, že ptáci nejsou skuteční.“

„Tvrdíte, že policista, kterého jste zabil, a další dva, které jste napadl, patří do téhle smyšlené zločinecké organizace?“

„To tvrdím.“

„Aha, takže tohle je váš plán.“

„Nerozumím.“

„Ale rozumíte,“ řekl Mallinson. „Máte v plánu to použít jako obhajobu, až vás obviníme ze zabití. Postavíte to tak, že buď oni, nebo vy.“

Koenig mlčel.

„Ono vám nic jiného ani nezbývá,“ pokračoval detektiv. „Doufáte, že když na čtyři zasloužilé policisty naházíte dost špíny, pár důvěřivých porotců se přikloní na vaši stranu a porota nedospěje k jednomyslnému verdiktu? Mohlo by to fungovat. Sice to nemůžete dokázat, ale důležitější je, že to obžaloba nebude schopná vyvrátit. V internetové kavárně ani na parkovišti nebyly žádné kamery. To se vám docela hodí, že ano?“

„Najednou jsou to zasloužilí policisté, jo? Před chvílí jste tvrdili, že jsou to zmrdi.“

„Co chcete?“ zeptal se Wagstaff.

„Nic.“

„Něco chtít musíte. Je to hra. Vy víte, že žádní East Coast Sweeney neexistují. My víme, že žádní East Coast Sweeney neexistují. Když na to přijde, seženeme ty nejlepší experty, co jsou k mání, aby před porotou existenci toho spolku zpochybnili. Vymyslel jste si to pěkně, ale rozklížit porotu se vám nepovede. Takže se vás zeptám znova. Co chcete?“

„Chci vědět, kolik je hodin.“

„O pět minut víc, než když jste se ptal naposled.“

„Sedm deset?“

Wagstaff pohlédl na hodinky a přikývl.

„Za chvíli je tady,“ prohlásil Koenig, „a vy si dávejte bacha, chlapi, protože bude fakt hodně našťvaná.“

— — —
„Kdo?“ nechápal detektiv Mallinson.

„To vám řeknu za chvilíčku,“ odpověděl Koenig, „ale nejdřív vám prozradím pár malých tajemství.“

„Vážně? A proč?“

„Protože budete muset brzy podepsat SF-312.“

„Co to sakra je?“

„Standardní formulář číslo tři sta dvanáct,“ vysvětloval Koenig. „Slib mlčenlivosti. To znamená, že vám můžu prozradit věci, které bych neměl, protože je nebudete moct nikdy nikde zopakovat. Ani doma manželce.“

Wagstaff a Mallinson se po sobě podívali. Wagstaff pokrčil rameny.

„Posloucháme,“ řekl.

„Přestože teď vypadám, jak vypadám, skutečně jsem sloužil u jednotky speciálních operací. Patřil jsem k jejím velitelům. Co víte o maršálech?“

„Náš poručík s nima občas spolupracuje,“ připustil Wagstaff. „Hlavně když je potřeba převést důležitýho vězně nebo najít a zatknout pachatele na útěku.“

„Správně,“ přisvědčil Koenig. „Maršály si policie nevolá na pomoc proto, že by byli lepší nebo statečnější než vy, hoši, ale protože mají rozsáhlý taktický i střelecký výcvik. Taký mají zvláštní vybavení, výzvědnou síť a spoustu dalších věcí, o kterých vám povídat nebudu.“